

Том Круз и Бред Пит су дебели, вашем детету је врло вероватно потребна терапија психостимулансима, а четири од пет српских породица огрезло је у насиљу. Ако вам све ово звучи потпуно идиотски, то је само зато што своје стандарде нисте набаждарили према стандардима оних који су за те ствари „стручни“ и „компетентни“. Па сте наивно помислили да је то како неко изгледа, меродавније од тога шта каже његов индекс телесне масе, а који за ове холивудске богове чији изглед милијарде људи сматрају идеалом савршенства каже да су претовљени. Или сте помислили да је ваше дете само мало живахно зато што је дете или зато што му превише попуштате, а оно у ствари пати од озбиљног стања мога имену „поремећај хиперактивности и дефицита пажње“ који се третира озбиљним лековима. Или сте помислили да живите у мање-више срећној и нормалној породици у којој се људи понекад и посвађају, осете занемареним, премореним или фрустрираним – а заправо живите у патологији и терору.

Наиме, како у *Политици* од 17.3. пише социолог др. Весна Милетић Степановић у тексту бомбастичног наслова

[Тек свака пета породица без икаквог](#)

[насиља](#)

: „Насиље над женама у породици

ни у ком случају није појава која се само везује за дисфункционалне породице већ да је свакодневна појава у скоро свим породицама: чак у 83 одсто испитиваних породица постоји неки облик понашања који чини насиље над женама.“ „Насиље над женама је дефинисано тако да мери седам конкретних понашања, која су дата на скали, од најмање опасних до најризичнијих: 1. ускраћивање пажње, 2. ускраћивање новца, 3. ускраћивање слободног времена, 4. викање и вређање, 5. претње, 6. бацање и разбијање ствари и 7. ударање“

Дакле, оних бедних 17% породица у којима се не негује насиље према женама једино су острво нормалности у овој нашој болесној патријархалној Србији. Како ли само изгледа живот у тим породицама у којима нико никад ником не ускраћује пажњу, нема викања, сви се нуткају парама а време је увек слободно. Вероватно као у живот у рекламама: мајка је успешна предузетница чији породични бизнис цвета захваљујући снежној белини њених стољњака и уштеди коју остварује избором правога детерџента, отац је нежан и пун поштовања према њеној вештини да гради каријеру док јој пешкири и рубље увек одишу мекоћом и свежином а коса јој је јака као и она, деца уживају у слободи покрета коју им пружа најновији модел пелена док пузе по стерилном поду опраном најновијим антисептиком или у наручју насмејаних родитеља одлазе у банку по нови фантастични кредит, кућни љубимци су здрави, срећни и захвални на квалитетној исхрани обогаћеној минералима, а на отирачу испред улаза у ово мало царство нормалности пише „дом је тамо где је пудинг“.

Шалу на страну, тврдити да практично целокупно српско друштво није нормално на основу неких произвољних критеријума који су тако zgodно формулисани да резултати

Пише: Јована Папан
петак, 19 март 2010 21:25

истраживања не могу а да не испадну сензационални, читав проблем стварног породичног насиља претвара у спрдњу. То што једну жену муж пребија, а другу њен неће да саслуша док гледа Дневник или јој је рекао да није нормална када је купила још једне ципеле (шта је она њему све рекла њега нико није ни питао), требало би изгледа да нас једнако забрињава. Проблем је у томе што, колико год они који износе у јавност овакве статистике желе да нас обе ове ствари врло забрињавају, на крају људе, засићене сталним плашењем и алармирањем, обе појаве почињу једнако мало да занимају и брину.

То, наравно, не значи да они који нас таквим подацима бомбардују и даље не профитирају – најзад, баратање тако спектакуларним цифрама обезбеђује вам сталну медијску пажњу, а чињеница да се бавите тако озбиљном проблемом који погађа 83% српских породица чини вас више него неопходним друштвеним фактором. Исто као што и стручњаци за здраву исхрану и дечју психу постају неопходнији када већину људи прогласите дебелим, а сваки проблем дечјег понашања прогласите болешћу.

Што је најгоре, колико год бесмислено ови резултати звучали, и колико год бескорисни они били за разумевање правог проблема насиља, они ће готово сигурно убудуће бити цитирани и папагајски понављани сваки пут када се говори на ову тему, ем зато што тако добро звуче, ем што представљају непобитан аргумент у корист идеје да борби против породичног насиља треба посветити још више пажње а онима који се њом баве придавати још већи значај. А онда, када услед свих тих силних пара потрошених на скупе кампање, рекламе, плакате, брошуре, перформансе и остало, што ће упослити толико квалитетних људи из грађанског сектора, насиље у породици коначно буде искорењено и оних 83% патолошких српских породица почне да се понаша као у реклами за прашак, стручњаци за насиље и читава армија оних који се њиме баве, сигурно ће поносно изаћи испред нас и рећи: „Ствар је сређена, ми вам више нисмо потребни, време је да се пажња посвети неким другим приоритетима.“

Неки злобници вероватно сумњају у овај сценарио и сматрају да би се, чак и кад би се тако нешто једног дана заиста десило, критеријуми насиља вероватно само још мало померили у корист добијања нових забрињавајућих резултата и сензационалних цифара, макар то значило да насиљем треба прогласити и гледање фудбала или причање пуним устима. Најзад, важно је како се осећа она оштећена страна, а уз мало пријатељског убеђивања експерата и уз добро реализовану медијску кампању, жртве мљацкања и преноса Лиге шампиона брзо ће се освестити и престати да поричу своју душевну патњу. И ето нама опет 83% породица са насиљем против кога треба нешто под хитно предузети.